

Arrest

nr. 334 067 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-A. E. LOKWA
Edith Cavellstraat 63
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 29.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: S. (..)

voornaam: M. (..)

geboortedatum: (..)1999

geboorteplaats: SHQIPTARE

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië."

1.2. Op 29 mei 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 29.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : S. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : (..)1999

geboorteplaats : SHQIPTARE

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet voorts worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Enige grond gebaseerd op schending van:

- *De artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuursrechtelijke besluiten;*
- *Het beginsel van behoorlijke bestuur, inzonderheid de verplichting tot nauwkeurigheid en zorgvuldigheid, de manifeste beoordelingsfout;*
- *Het beginsel van het recht gehoord te worden en het audi alteram partem-beginsel.*

3.1) In recht:

- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 verplichten de tegenpartij haar bestuursbesluiten te motiveren; deze motivering moet juist, adequaat (d.w.z. duidelijk en precies) zijn en raken aan de motivatie van de besluiten zelf (Paul LEWALLE, Contentieux Administratif, Faculteit Rechten van Luik, p.160);*

"De verplichting tot formele motivering die op de administratie rust, houdt de verplichting in om de verzoeker te informeren over de redenen die het bestreden besluit hebben bepaald en om, zij het impliciet maar zeker, te reageren op de essentiële argumenten van de betrokkene, en dat elk bestuursbesluit berust op juiste, relevante en aanvaardbare motieven. Het besluit moet dus duidelijk en ondubbelzinnig het redeneren van de auteur doen blijken, om de betrokkene in staat te stellen de rechtvaardiging van de genomen maatregel te kennen en de bevoegde rechtbank in staat te stellen haar controle uit te oefenen." (CCE, 29.05.2008, nr. 12039);

"De gerechtelijke toetsing van de motivering van een te motiveren besluit omvat niet enkel het bestaan van een motivering: de motivering moet adequaat zijn en de toetsing strekt zich uit tot die adequaatheid, d.w.z. tot de juistheid, aanvaardbaarheid en relevantie van de motieven." (CCE, 25.03.2010, nr. 40.770);

- *Het beginsel van behoorlijke bestuur verplicht de tegenpartij om alle beschikbare elementen in aanmerking te nemen;*
- *Een manifeste beoordelingsfout is een duidelijke fout die niemand zou maken. Zij bestaat uit een buitensporige disproportie tussen de feiten en het door de administratie op die feiten gebaseerde besluit.*

3.2) Toepassing op het onderhavige geval:

- *Eerste deel: Schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuursbesluiten, verplichtingen tot nauwkeurigheid en motivering, audi alteram partem.*

De tegenpartij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door haar besluit niet adequaat te motiveren, aangezien zij geen rekening houdt met verschillende belangrijke elementen om de bijzondere situatie van de verzoeker correct te beoordelen. Bovendien bestempelt de tegenpartij de verzoeker als een gevaar voor de openbare orde zonder een reële analyse van de situatie. Dit maakt de motivering van de tegenpartij willekeurig en onduidelijk.

De verzoeker betwist formeel dat er een risico op vlucht zou zijn of dat hij een bedreiging voor de openbare orde vormt. Deze motieven komen niet overeen met de werkelijke persoonlijke situatie van de verzoeker noch met zijn concrete gedrag sinds aankomst op het grondgebied.

1. Over het vermeende vluchtgevaar:

Het is onjuist te stellen dat de verzoeker vluchtgevaarlijk is omdat hij geen aanvraag tot verblijf of internationale bescherming heeft ingediend. De heer was voor een korte periode in België, puur privé en tijdelijk, namelijk op vakantie, zoals vele anderen jaarlijks doen. Hij had niet de intentie zich permanent te vestigen en had dus geen reden een regularisatie- of asielprocedure te starten.

Wat de gemeentelijke inschrijving betreft, was de verzoeker niet op de hoogte van de noodzaak van deze formaliteit bij een kort verblijf, wat begrijpelijk is voor een toerist die niet bekend is met de fijne kneepjes van het Belgische vreemdelingenrecht. Bovendien was hij als eenvoudige bezoeker niet verplicht een hotel te nemen of zich in te schrijven. Dit gebrek aan kennis mag niet worden geïnterpreteerd als een poging om wettelijke verplichtingen te ontwijken of als een indicatie van vlucht.

De verzoeker heeft duidelijk meegewerkt met de autoriteiten. Hij heeft nooit geprobeerd aan controle te ontsnappen, was respectvol bij zijn aanhouding en verklaarde uitdrukkelijk en schriftelijk zijn bereidheid het grondgebied vrijwillig te verlaten. Hij heeft zelfs een document ondertekend waarin hij dit bevestigt. Het is dus volstrekt onjuist te stellen dat hij niet meewerkt of weigert te vertrekken. (Stuk 5)

2. Over de vermeende bedreiging van de openbare orde:

Het incident vermeld in het politierapport van 29 mei 2024 betreft bezit van drugs voor persoonlijk gebruik. De verzoeker erkent zijn fout volledig. Hij gaat door een moeilijke persoonlijke periode en gebruikt drugs occasioneel. Het betreft een privéprobleem, geen georganiseerde misdaad of drugshandel.

Deze betreurenswaardige omstandigheid maakt hem echter geen serieuze bedreiging voor de openbare orde. Er is geen sprake van geweldsdelicten of recidive, noch van agressief, storend of ongehoorzaam gedrag tegenover de autoriteiten.

Het is dus onweerlegbaar dat de motivering van de betwiste beslissingen niet alleen inadequaat, onvoldoende, foutief en stereotyp is, in strijd met de wettelijke bepalingen over de motiveringsplicht van bestuursbesluiten, maar ook duidelijk strijdig met de bepalingen van de wet van 15.12.1980;

De betwiste besluiten lijken de verzoeker reeds te veroordelen terwijl hij nog onschuldig is, terwijl de tegenpartij moet beseffen dat het vermoeden van onschuld in België vooropstaat. Toch gaat de tegenpartij ervan uit dat de feiten vaststaan en beschouwt zij de verzoeker als een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.

3. Audi alteram partem:

Het moet ook worden vastgesteld dat het besluit om geen termijn toe te kennen voor vrijwillig vertrek is genomen zonder de verzoeker de gelegenheid te geven zich te verantwoorden of bewijsstukken aan te leveren, een flagrante schending van het fundamentele beginsel van eerlijke rechtsbedeling (audi alteram partem).

De verzoeker is nooit uitgenodigd om opmerkingen te maken over de tegen hem ingebrachte elementen, noch geïnformeerd over de intentie van de administratie om het voordeel van vrijwillig vertrek te weigeren.

Deze ongerechtvaardigde haast in de dossierbehandeling heeft elke tegenstrijdige instructie verhinderd en vormt op zichzelf een substantiële onregelmatigheid die de rechtmatigheid van het besluit aantast.

Het wordt daarom gevraagd dat de administratie de situatie herbekijkt met respect voor het hoor en wederhoor, zodat de verzoeker zijn opmerkingen kan maken en zijn goede trouw kan aantonen.

Het is dus duidelijk dat de tegenpartij de bovengenoemde artikelen schendt.

- Tweede deel: Schending van artikel 8 EVRM

Het voorgenomen terugkeerverbod, naast zijn automatische karakter, vormt een ernstige en duurzame aantasting van de rechten van de verzoeker.

Zo'n verbod kan elke latere wettige aanvraag tot verblijf, zelfs indien correct ingediend, voor meerdere jaren onmogelijk maken. Dit sluit alle regularisatiemogelijkheden uit, ook in een toekomstig kader waarin de verzoeker hiertoe gerechtigd zou zijn (visumaanvraag, gezinshereniging, medisch of humanitair verblijf, enz.). Bovendien heeft de verzoeker, hoewel hij geen naaste familie in België heeft, sterke persoonlijke en sociale banden opgebouwd, onder meer via vrienden en zijn referentieomgeving. Dit vormt een privéleven beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Daarom moeten de betrokken belangen worden afgewogen en moet worden vastgesteld dat het terugkeerverbod een onevenredige impact heeft gezien de persoonlijke situatie van de verzoeker, vooral gezien zijn coöperatieve houding en de niet-gewelddadige en persoonlijke aard van de aan hem ten laste gelegde feiten.

De administratie toont niet aan dat een dergelijke extreme maatregel noodzakelijk en proportioneel is, noch dat geen minder ingrijpende maatregel het beoogde doel kan garanderen."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij een feitelijke uiteenzetting wordt gegeven van de gedragingen van verzoekende partij die aan de grondslag liggen van deze vaststelling. Tevens wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, meer bepaald wordt vastgesteld dat conform artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat waarbij feitelijk wordt toegelicht op grond waarvan tot deze vaststelling

wordt gekomen alsook wordt erop gewezen dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde en wordt ook hier uiteengezet waarom dit volgens verwerende partij zo is. Verder kan in het bestreden bevel een motivering gelezen worden waarom een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 8 EVRM noch een risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verder wordt met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet gemotiveerd aangaande de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Ook het bestreden inreisverbod geeft zowel de juridische als de feitelijke grondslag weer waarop zij is gestoeld. Zo wordt in het bestreden inreisverbod verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat de verwijderingsbeslissing van 29 mei 2025 gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd op welke gronden de verwerende partij tot dit besluit komt.

Gelet op de gegeven motivering kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden als zouden de bestreden beslissingen stereotiep gemotiveerd zijn. Immers wordt concreet ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (..)”

De verwerende partij motiveert: *“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne.*

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin het administratief verslag opgesteld door de politie bevindt waaruit blijkt dat verzoekende partij op 29 mei 2025 op heterdaad betrap werd op het bezit van 6 pacsons cocaïne. Verzoekende partij betwist niet dat zij in bezit was van zes pakjes cocaïne, zijnde harddrugs. Haar bloot betoog dat zij deze hoeveelheid harddrugs enkel in bezit had voor privégebruik doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij uit deze feiten op kennelijk onredelijke wijze heeft afgeleid dat *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De Raad kan de verwerende partij volgen dat druggerelateerde feiten een schadelijke maatschappelijke impact hebben en dat personen die zich met dergelijke feiten inlaten, door hun

gedrag als een gevaar voor de openbare orde kunnen beschouwd worden. De Raad wijst er daarbij op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* gehouden zou zijn om aan te tonen dat verzoekende partij door haar gedrag een “ernstige” bedreiging vormt voor de openbare orde. Evenmin dient de verwerende partij aan te tonen dat verzoekende partij geweldsdelicten gepleegd heeft of zal plegen of dat zij effectief zal recidiveren.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij al veroordeeld wordt terwijl het vermoeden van onschuld hieraan in de weg staat, wijst de Raad erop dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.6. Verzoekende partij is het voorts oneens dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Zoals evenwel blijkt uit artikel 74/14, §3, 1° alsook 3° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij afzien van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek wanneer er een risico op onderduiken bestaat alsook wanneer de derdelander een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit de bespreking *supra* is al gebleken dat verzoekende partij geen afbreuk heeft weten doen aan de motivering dat zij, nu zij betraapt werd op het bezit van zes pacsons cocaïne, zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het motief op grond van artikel 74/13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet volstaat bijgevolg om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. De argumentatie van verzoekende partij waar zij voorhoudt niet vluchtgevaarlijk te zijn en die duidelijk gericht is tegen de motivering inzake het risico op onderduiken op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan voorgaand motief zodat haar betoog gericht is tegen een overvloedige motivering.

3.7. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en doet zij met haar betoog evenmin afbreuk aan de motivering dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is omdat: *“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 29.05.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van in het bezit zijn van 6 pacsons cocaïne. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

De Raad wijst er nog volledigheidshalve op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een “*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De verwerende partij heeft enkel de feiten van bezit van zes pacsons cocaïne mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat het gezinsleven het inreisverbod voor drie jaar niet in de weg staat en evenmin blijkt dat verzoekende partij een medische problematiek vertoont.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake het bezit van cocaïne mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten, die een ontwrichtende maatschappelijke impact hebben, blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België aangetroffen werd in het bezit van zes pacsons cocaïne.

3.8. De Raad wijst er verder op dat, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, zij wel degelijk gehoord werd voor het treffen van de bestreden beslissingen, met name op 29 mei 2025. Ter gelegenheid daarvan

verklaarde verzoekende partij sinds een maand in België te zijn, dat zij geen familie heeft in België, dat zij wel familie heeft in Albanië en dat zij een vriendin heeft die in Italië woont. Verder stelde zij geen medische problemen te hebben. De verwerende partij heeft bij het treffen van de bestreden beslissingen rekening gehouden met deze verklaringen nu zij op correcte gronden motiveert dat blijkens de verklaringen van verzoekende partij zij geen beschermenswaardig gezinsleven in België heeft en dat zij evenmin medische problemen heeft. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat zo verzoekende partij beschikt over documenten om legaal in een andere lidstaat te verblijven, de bestreden beslissingen niet gelden voor deze lidstaat. Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissingen geen inbreuk vormen op de artikelen 3 en 8 EVRM.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat dit gebeurd is.

De Raad wijst er verder op dat het Hof van Justitie evenzeer erop gewezen heeft dat: *“55 (...) het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”* (HvJ, *Boudjlida*, C- 249/13).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorts meermaals gesteld dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C- 372/12).

Met haar betoog dat zij nooit werd uitgenodigd om zich uit te spreken over de intentie van het bestuur om haar het voordeel van het vrijwillig vertrek te weigeren toont zij hoe dan ook, gelet op de bespreking *supra* inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, niet aan dat zij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.9. Verzoekende partij voert tenslotte nog een schending aan van artikel 8 EVRM, maar zij laat na met concrete gegevens aan te tonen dat zij een beschermenswaardig privé- of gezinsleven heeft in België. Haar claim dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft wordt op geen enkele wijze gesubstantieerd. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verklaarde nog maar ongeveer een maand in België te zijn zodat geenszins blijkt dat zij alhier een beschermenswaardig privéleven heeft. Haar verwachting dat er een belangenafweging had moeten plaatsvinden is dan ook geheel ongegrond. Haar volledig hypothetisch betoog over een mogelijk gezins- of privéleven in België in de toekomst doet niet anderszins besluiten. Daarenboven wijst de Raad erop dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een opheffing of opschorting van het inreisverbod gevraagd kan worden. Dat het inreisverbod aldus een latere aanvraag tot verblijf *ipso facto* voor meerdere jaren onmogelijk maakt, kan niet gevolgd worden.

Gelet op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaruit naar voren is gekomen dat verzoekende partij geen persoonlijke belangen in België blijkt te hebben en zij bovendien door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op disproportionele wijze tot het besluit is gekomen dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoord is *in casu*.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER